

Mester Györgyi

A csodatévő Flóra-kút

A városka házaiba, annak idején, amikor ez a történet játszódott, még nem volt bevezetve a víz. A szomjoltó nedűt akkoriban artézi kútról hordták a település lakosai. A friss vízáért nap, mint nap el kellett gyalogolniuk a központi térre, ahol a híres, vörösköböl faragott, nagy kút terpeszkedett. Néha sok ember, egész sorok kígyóztak előtte, hiszen az ebéd elkészítéséhez, a lurkók mosdatásához, a ruhák tisztántartásához rengeteg vízre volt szükség.

Ahol nagy munkabírású háziasszony, vagy erős férfiember, netán edzett kamaszok, serdülő, fiatal fruskák voltak a háznál, mindig akadt valaki, aki elment vízáért, és a súlyos vödörket hazacipelte. A városkában csupán egyetlen százéves asszony élt, aki - magas kora miatt -, bizony már nem volt olyan fürge, mint fiatal menyecske korában, ezért igen nehezebbre esett kijárni a kúthoz. Míg eleinte nagy fáradtsággal hazacipelte a teli favödrt, idővel egyre ritkábban látták a kút közelében. Pletykálás közben, valamelyik asszony megkérdezte:

- *Nem tudjátok, mi lelte a Juliska nénit, napok óta nem láttam?* - De a többiek sem tudtak semmit róla, és a fáradtságot se vették maguknak, hogy rányissák az ajtót az idős mamókára.

Egyes-egyedül egy félárva, bicegős lánynak, Flórának jutott az eszébe, hogy meglátogassa.

- *Talán már szenved a szomjúságtól, vagy szomjan is halt - gondolta. Miért ne segítsék rajta, ha tehetem? Én legalább még járóképes vagyok.*

Amikor belépett az öregasszony házába, a félhomályban alig tudta kivenni a nagy dunyha alatt összekuporodva meglapuló, soványka testet. Az ágyhoz lépve látta, a matrónának le vannak hunyva a szemei, és halkán nyögdécsel. Szemébe tünt, hogy a szobában, egyetlen edényben sem volt víz, és már a favödör is megrepedezett a szárazságtól.

Mivel egy korty víz sem volt a háznál, nem tévovázott, fogta a magával hozott vödrt, és amennyire csak telt bicegős lábától, szaladt a kúthoz. Szerencsére, nem kellett soká várakoznia, hamarosan megtelt a nagy vödör. A házba visszatérve megittatta az anyókat. Az első kortyok után a néne hálás szemmel nézett a lányka arcába:

- *Te vagy az, kis Flóra? Az életemet mentetted meg. Bárcsak én is tehetnék érted valamit! Ez a víz nekem életet adott, neked is kell, hogy segítsen. Emberséges voltál velem, ezért azt kívánom, gyógyuljon meg a lábad, legyen olyan egészséges, mint a legszebben táncoló lányoké a faluban. Menj vissza a kúthoz ma éjjel. Ereszd meg a vizet, és amikor a holdfény első sugara megcsillan rajta, meríts belőle. Locsold rá a fájós, bicegős lábadra, azután pördülj egyet. Egyet se félj, nem leszel többé bicebóca.*

A lány elmosolyodott, hitte is, meg nem is, amit az öregasszony mondott, de odahaza csak nem hagyta nyugodni a dolog. Le sem vetkőzött, és amikor a többiek már az igazak álmát aludták, ő észrevétlenül kisurrant a házból. Az éjszaka leple alatt visszaosont a kúthoz. Sötét volt, kicsit félt is, de

szerencsére ilyen későn már nem járt senki az utcán. A hold épp akkor bújt ki egy felhő mögül, amikor a kúthoz ért. Az első holdsugár már a kútból csobogó vízsugarat érte. A vizet felfogta a korsójába, majd nem messze a kúttól, ráöntötte a bicegős bal bokájára. Azután önkéntelenül pördült egyet. És láss csodát, nem bicegett többé egy szemernyit sem!

Hogy a holdfény tette-e, vagy a Föld gyógyító erejével telített, kristálytisza víznek volt ilyen varázsereje, sohasem derült ki. Tény azonban, hogy a szomjhaláltól megmentett hálás anyóka kívánsága valóra vált. Flóra egészséges lett, sohasem bicegett többé, és mivel mindenkinek elmesélte az éjszakai csodát, róla nevezték el, s lett később a kútból Flóra-kút.